

af hvilke dog det sidste egentlig er det, hvorom man kunde ønske Oplysning, hvis man vilde trænge ind paa Regjeringen; men det vil jeg slet ikke. At vi, naar Krigen er begyndt, slaaes for at fordrive Tjenden, det kunne vi nok vide; men Spørgsmaalet er: naar og under hvilke Forudsætninger begynde vi at slaaes? Hvad skal Tjenden gjøre, for at vi skulle møde ham med Vaaben, og hvad ville vi gjøre, om muligt, at undgaae det? Det er det Spørgsmaal, som ikke er besvaret. Jeg fremsætter det imidlertid ikke, og naar andre Medlemmer ikke trænge ind paa Regjeringen med det, er det heller ikke reist; men jeg vil blot i Samklang med den ærede Rigsdagsmand, der sidder lidt fra mig (Krieger), gjøre opmærksom paa, at der er Noget, som ikke er besvaret, og at det, som forlangtes, ikke var nye Oplysninger. Ingen af os forlanger saadanne; det, som man kunde tænke sig forlangt, naar man her vilde have Spørgsmaalet besvaret, var ikke noget Nyt, der skulde fortælles os, om hvad der er skeet eller i Fremtiden vil skee, men om Beslutninger, der maatte være tagne. Men, som sagt, jeg trænger slet ikke paa.

Konseilspræsidenten: Jeg skal prise mig lykkelig, naar jeg seer mig istand til at besvare de Spørgsmaal, der gjøres, og fyldestgjøre de Fordringer, som man stiller; men jeg troer ikke, at det er ubilligt af mig, naar jeg fritager mig for at opfylde Fordringer, der ikke gjøres. Da nu begge de to ærede Talere ere enige om, at de ikke stille disse Fordringer, synes jeg, at det er aldeles ubilligt at forlange af mig, at jeg skulde fyldestgjøre dem.

Krieger: Hvis der er nogen Ubillighed, er den ærede Minister selv Ubillighedens Ophavsmand. Den ærede Konseilspræsident glemmer, hvorledes han indlebede sit Foredrag idag, isvrigt aldeles paa samme Maade, som han indlebede det paa et andet Sted, nemlig, som om han saae sig istand til at give en bestemt og aaben Fremstilling af den politiske Stilling. Det forekommer mig at ligge i Sagens Natur, at det er umuligt, men ikke desto mindre troer jeg, at Enhver, som med Opmærksomhed har fulgt den høitærede Konseilspræsidents Ord,

maatte antage, at han troede at kunne give os en saadan. Hvor nu Misforstaaelsen er, skal jeg ikke indlade mig paa, men jeg vil dog have udtalt, at jeg troer, den ærede Minister stillede for store Fordringer til sig selv, naar han stillede den Fordring at give os en fuldstændig, aaben og klar Fremstilling af den politiske Stilling. Jeg troer ikke, at han gjorde det, og jeg finder det ubilligt at forlange det af ham, men saa maa det heller ikke see ud, som om vi havde faaet en saadan Fremstilling, og som om vi i Tausched erkjendte, at nu havde vi forstaaet Regjeringens Stilling. Derfor der er nogen Ubillighed, vil den ærede Minister, som sagt, saaledes see, at den er kommen fra ham selv, idet han har sillet en ubillig Fordring til sig selv. Men den ærede Minister vil ikke være saa ubillig at forlange, at vi skulle tage det for en Forklaring, som ikke er nogen Forklaring. Vi staae jo nærved det virkelig brændende Spørgsmaal; det vil jo efter al Sandsynlighed i Løbet af nogle faa Uger vise sig, hvorledes Forholdene ville udvikle sig, saa at der ikke længere i den Henseende kan være nogen Tvivl.

Konseilspræsidenten: Man kan udbetiden ved blot at forandre en Ytring en lille Smule, komme til at lægge noget ganske Andet ind deri. Jeg troer ikke, at jeg har sagt, at jeg vilde ytre mig om den politiske Stilling, men derimod om det politiske Standpunkt, det Standpunkt, som Regjeringen indtager. Der foreligger ikke for Dieblisset andre Spørgsmaal til Besvarelse fra Regjeringens Side. Begivenhederne have endnu ikke taget den Skikkelse, at en nærmere Nuancering af den politiske Stilling kan ligge for. Der er kun Tale om det politiske Standpunkt, men derimod ikke om, hvorledes den hele politiske Tilstand eller Stilling er.

Bloug: Jeg finder ikke nogen Grund til at klage over, hvad den høitærede Konseilspræsident har sagt; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at, om man nu ogsaa, og det er Tilfældet med mig, aldeles maa billige, at han betragter Overenskomstene fra 1851—52 som bindende for Regjeringen, saa længe der ingen